

LBRIS

We know
books

Seria
TURNUL ÎNTUNECAT

Pistolarul
Alegerea celor trei
Ținuturile pustii
Vrăjitorul și globul de cristal
Vântul prin gaura cheii
Lupii din Calla
Cântecul lui Susannah
Turnul Întunecat

STEPHEN KING

LUPII DIN CALLA

EDIȚIA A III-A
Traducere din limba engleză de
RUXANDRA TOMA

ARMADA

CUPRINS

<i>Cum a început povestea...</i>	7
Prolog. BOLÂNZI	17
Partea întâi. PORTALUL DINTRE LUMI	51
I. CIHPUL DE PE APĂ	53
II. ÎN CUNOSCUȚUL NEW YORK	67
III. MIA	90
IV. TACLALE	107
V. OVERHOLSER	141
VI. CALEA LUI ELD	155
VII. PORTALUL	182
Partea a doua. POVEȘTI	221
I. PAVILIONUL	223
II. AFURISITA PODAGRĂ	263
III. POVEȘTEA PREOTULUI (NEW YORK)	277
IV. CONTINUAREA POVEȘTII PREOTULUI (DRUMURILE ASCUNSE)	319
V. POVEȘTEA LUI GRAY DICK	343
VI. POVEȘTEA BUNELULUI	368
VII. FOAMEA DIN NOAPTE	394
VIII. PRĂVĂLIA LUI TOOK; UȘA NEDESCOPERITĂ	410
IX. POVEȘTEA PREOTULUI (SFÂRȘITUL)	440
Partea a treia. LUPH	499
I. SECRETE	501
II. DOGANUL – PARTEA I	532
III. DOGANUL – PARTEA A II-A	579

IV. FLUTERAȘUL DIN HAMELIN	607
V. ÎNTRUNIREA	628
VI. ÎNAINTE DE FURTUNĂ	646
VII. LUPH	683
Epilog. PEȘTERA UȘII	729
<i>Nota autorului</i>	741

PROLOG

BOLÂNZI

1

Tian era blagoslovit (deși puțini fermieri ar fi folosit acest cuvânt) cu trei petice de pământ: Câmpul de la Râu, unde din moși-strămoși se cultiva orez; Câmpul de la Drum, unde, de ani și generații la fel de îndelungate, clanul Jaffords cultiva ridichi iuți, dovleci și porumb; și Câmpul Urgisit, o bucată de țărână ingrată care nu era în stare să producă nimic altceva decât bolovani, bășici și vână-tăi, și speranțe deșarte. Tian nu era primul din familia lui decis să dea o întrebuintare acestor douăzeci de pogoane aride din spatele casei. Bunelul lui, altminteri perfect normal la cap în alte privințe, fusese convins că acolo se află aur. Maica lui Tian fusese la fel de sigură că s-ar fi putut cultiva porin, o mirodenie extrem de valoroasă. Fixația lui Tian se numea planta numită madrigal. Firește că madrigalul ar putea crește pe Câmpul Urgisit. Trebuie să crească. Făcuse rost de o mie de semințe (și ce mult plătise pe ele!) pe care le ascunsese sub dușumeaua dormitorului lui. Tot ce mai avea de făcut, înainte de a le planta anul viitor, era să destelenească pământul de pe Câmpul Urgisit. Doar că asta era mai ușor de spus decât de făcut.

Clanul Jaffords era blagoslovit și cu vite, plus trei catâri. Însă ar fi trebuit să fii nebun să încerci să ari Câmpul Urgisit cu ei. Bietul animal care ar fi avut nenorocul să capete o asemenea sarcină și-ar fi rupt picioarele sau ar fi murit din cauza înțepăturilor înainte de jumătatea zilei. Unul din unchii lui Tian aproape că se prăpădise cu câțiva ani înainte.

IBDIS

We know

Se întorsese în goană acasă, urlând cât îl ținea gura, cu o hoardă de viespi mutante în urma lui, cu acele mari cât cuiele.

Le descoperiseră cuibul (de fapt, Andy îl descoperise; pe Andy nu-l deranjau viespile indiferent cât de mari ar fi fost) și îl arseseră cu kerosen. Dar poate că erau și altele. Și mai erau și gropile. Da, dom'ne, 'tu-le mama lor, o *multime* de gropi. Și n-ai cum să dai loc gropilor, nu? Nu. Câmpul Urgisit se afla pe ceea ce bătrânii numeau „sol afânat”. Prin urmare, era „utilat” cu aproape la fel de multe gropi câte pietre, fără să mai punem la socoteală cel puțin o catacombă din care ieșeau valuri-valuri de aer cu miasme scârboase de putregai. Cine putea ști oare ce fel de moroi și alte arătări pândeau din gătlejul ei întunecat?

Însă cele mai periculoase gropi nu erau la vedere. Da' de unde, domnule, nici să nu te gândești. Capcanele cele mai rele erau ascunse în cuibare aparent inofensive de bălării sau ierburi înalte. Și catărul tău calcă în ele, și apoi auzi un pocnet sec aidoma unei crengi care se frânge, și în secunda imediat următoare bietul animal se prăbușește la pământ, cu dinții dezgoliți, cu ochii dați peste cap, zbierându-și agonia spre ceruri. Până când te înduri să-l izbăvești de suferință. Iar animalele sunt la mare preț în Calla Bryn Sturgis, chiar și cele nefolosite la montă.

Tocmai din acest motiv Tian ara cu sora lui înhămată la jug. De ce nu? Tia era bolândă, deci incapabilă de altceva. Și era și mare – bolânzii ajungeau adesea la dimensiuni considerabile – și era bucuroasă să facă tot ce i se cere, Iisus Omul s-o aibă în pază. Bătrânul îi confecționase un pom-al-lui-Iisus, căruia el îi zicea *crusi-fix*, iar ea îl purta în permanență. Acum i se bălângănea încolo și înapoi, lovindu-i-se de pielea asudată.

Plugul îi era fixat de umeri cu un harnașament din piele netăbăcită. În spate, fie apăsând coarnezile din lemn dur ale plugului, fie dirijându-și sora înhămată la jug, Tian gemea și se opintea și împingea atunci când lama se cufunda în solul tare. Era perioada de sfârșit a Pământului Plin, însă cald ca în toiuul verii aici, pe Câmpul Urgisit. Salopeta Tiei, learcă de transpirație, i se lipea de șoldurile cărnoase și mari. De fiecare dată când Tian își scutura capul ca să-și scoată părul din ochi, sudoarea i se împrăștia de jur împrejur.

— Dii, boală! strigă el. Piatra aia o să sfărme plugul! Ești chioară, sau ce?

Nici chioară, nici surdă; doar bolândă, handi-cu-capul. Se smuci la stânga, și se smuci tare. În spate, Tian se împletici, aproape să-și frângă gâtul și își jupui fluierul piciorului de o piatră pe care n-o observase și pe care, ca prin minune, plugul o ratase. Când simți primii stropi de sânge călduț prelingându-i-se pe gleznă, se întrebă (așa cum o făcea foarte des) ce demență îi împingea pe cei din familia Jaffords în câmpul acesta. În străfundul inimii era convins că madrigalul nu va încolți aici, așa cum nu încolțise nici porinul, deși solul era propice pentru iarba-diavolului. Da, dom'ne, dacă ar fi vrut, ar fi putut cultiva cu rahatul ăsta toate cele douăzeci de pogoane. Însă șmecheria era tocmai să *plivească* buruiana asta imediat după sărbătoarea Pământului Nou. Ea...

Plugul se poticni, se basculă spre dreapta, apoi se smuci înainte aproape smulgându-i brațele din umeri.

— Ha! strigă el. Căținel, fato! Nu-mi rupe mâinile, că nu-mi cresc altele la loc!

Tia își ridică spre norii joși fața lătăreață, asudată și tâmpă și scoase niște hohote de râs. Omule Iisus, dar chiar că *suna* ca un cătâr. Cu toate acestea era râs adevărat, râs omenesc. Tian se întrebă, cum o făcea adesea, dacă râsul acesta avea vreo *semnificație*. Pricepea oare vreo iotă din ce-i spunea, sau doar răspundea la tonul lui? Oare bolânzii...

— Ziua bună, sai! rosti în spatele lui o voce pătrunzătoare, dar complet lipsită de expresie.

Posesorul ei păru să nu bage în seamă țipătul de uimire al lui Tian și continuă:

— Plăcute zile, fie ca pământul să aibă parte de cât de multe. Am dat o raită prin jur, iar acum sunt la dispoziția ta.

Tian se întoarse iute, îl văzu pe Andy – privindu-l de la înălțimea celor doi metri și jumătate ai lui – și aproape că fu trântit la pământ când soră sa făcu un alt pas uriaș înainte. Hamurile plugului îi fură smulse din mâini și i se incolăciră în jurul gâtului cu un plesnet sonor. Ignorând cu desăvârșire acest potențial dezastru, Tia mai făcu un pas hotărât, lăsându-l pe Tian fără suflare. Bietul om scoase un icnet găjăit și încercă disperat să-și elibereze gâtul. Andy urmărea spectacolul cu obișnuitul lui zâmbet larg și inexpressiv.

Tia se opinti iar, și Tian se prăvăli la pământ. Ateriză pe o piatră care i se înlipse nemiloasă între buci. Dar măcar putea respira din nou.

LIBRIS | We know books

Pentru moment, cel puțin. Beleaua naibii de câmp tâmpit! Așa a fost mereu! Așa va fi pe vecie!

Tian prinse cureaua din piele de la gât, înainte să apuce să-l strânguleze din nou, și răcnî:

— Stai, boală! Prrr! Oprește-te, dacă nu vrei să-ți smulg țâțele alea de le porți degeaba cu tine!

Ascultătoare, Tia se opri și întoarse capul să vadă ce se întâmplase. Zâmbetul i se lăți și mai mult. Ridică brațul viguros – lucind de transpirație – și arată spre noul venit.

— Andy! exclamă ea. E Andy!

— Ziua bună, sai! i se adresă Andy, lovindu-se în gâtul de metal cu cele trei degete ale sale tot din metal. Îți urez zile lungi și nopți senine.

Și, cu toate că Tia auzise de cel puțin o mie de ori răspunsul standard la acest salut – *Fie ca tu să ai parte de două ori mai multe* –, nu fu în stare decât să-și ridice iarăși spre cer fața aia tâmpă și plată și să pufnească în râsul ei măgăresc. Iar Tian fu săgetat de durere. Însă nu îl dureau brațele, și nici gâtul sau fundul mult prea indignat, ci inima. Ca prin vis își aminti cum fusese Tia în copilărie: frumușică și agilă ca o libelulă, și isteată ca nimeni alta. Apoi...

Dar, înainte să-și termine gândul, avu un presentiment. Simți un gol în stomac. *Firește că trebuie să aflu veștile proaste în locul ăsta, își spuse el. Pe câmpul ăsta uitat de Dumnezeu, unde nimic nu merge cum trebuie, unde nu există noroc, ci numai ghimioane. Venise timpul, nu-i așa? Ba chiar trecuse ceva mai mult.*

— Andy, zise el.

— Da! zâmbi omul din metal. Andy sunt, și sunt prietenul tău! Am dat o raită prin jur, și acum sunt la dispoziția ta. Vrei să-ți ascuți horoscopul pentru azi, sai Tian? Este sârbătoarea Pământului Plin. Luna este roșie. În Lumea de Mijloc i se spune Luna Vânătoaresei. Te va vizita un prieten! Te vei bucura de succes în afaceri! Vei avea două idei, una bună și una rea...

— Cea rea a fost să mă apuc să ar câmpul ăsta nenorocit, îl întrepruse Tian. Lasă-l naibii de horoscop, Andy. De ce ai venit?

Probabil că zâmbetul lui Andy nu avea cum să pară tulburat – în fond, nu era decât un robot, ultimul din Calla Bryn Sturgis sau pe distanțe de kilometri și roți de jur împrejur – însă lui Tian i se păru,

totuși, destul de *îngrijorat*. Robotul semăna teribil de bine cu felul în care copiii foarte mici îi desenează pe adulți (cu un cerc în loc de cap, și linii pentru trunchi și membre, ridicol de înalți și ridicoli de subțiri). Picioarele și brațele îi erau argintii. În loc de cap avea un butoiș din oțel inoxidabil prevăzut cu ochi electrice. Corpul său, un cilindru simplu, era auriu. Chiar în centrul lui – acolo unde în mod normal ar fi fost pieptul unui om – fusese ștanțată următoarea inscripție:

Tian nu știa și nici nu-i păsa prin ce minune reușise să supraviețuiască prostioara asta în vreme ce toți ceilalți roboți dispăruseră de multe generații. Te împiedicai de el pretutindeni în Calla (nu îndrăzneai să-i treacă dincolo de hotare). Pășea țațoș pe papainoagele lui argintii, incredibil de subțiri, privind în toate părțile și clinchenind uneori ca pentru sine atunci când înmagazina informațiile (sau le ștergea – cine poate ști?). Cânta cântecele, colporta bârfe și zvonuri dintr-un capăt în celălalt al orașului – neobosit plimbăreț mai era Andy, Robotul Mesager! – și îi plăcea, mai presus de orice altceva, să prezinte horoscopul, chiar dacă părerea unanimă a locuitorilor era că toate prezicerile astea nu sunt bune de nimic.

Dar mai avea o funcție, iar aceasta era cu adevărat importantă.

— La ce ai venit, ladă de șuruburi de ești? Răspunde-mi! E vorba de Lupi, nu? O să pornească încoace din Bubuț de Tunet?

Nemișcat, Tian nu și dezlipia ochii de la fața metalică, tâmpă și mereu surâzătoare a lui Andy. Transpirația i se răcnise, și se ruga cu tot sufletul ca Andy să-i răspundă că nu, iar apoi să se ofere să i prezinte

IBDIS | We know
horoscopul, ori poate să-i cânte toate cele douăzeci sau treizeci de strofe din „Imnul porumbului dulce“.

Însă, mereu zâmbitor, Andy nu răspunse decât:

— Da, sai.

— Hristoase și Omule Iisus! exclamă Tian (din câte-i spusese Bătrânul, căpătase o vagă idee că, de fapt, cele două nume desemnau același personaj, însă nu se obosise niciodată să analizeze chestiunea mai în amănunt). Cât mai avem?

— Un ciclu de lună, spuse Andy cu același zâmbet ridicol.

— Din lună plină până-n lună plină?

— Cam așa ceva, sai.

Adică treizeci de zile, una în plus sau în minus. Treizeci de zile până când vor veni Lupii. Și nu avea niciun sens să-și pună nădejdea în gândul că Andy se înșală. Nimeni nu-și dădea seama cum anume putea prezice robotul sosirea Lupilor din Bubuit de Tunet cu atâtea zile înainte, dar era cert că precizia lui era întotdeauna *corectă*.

— Pișa-m-aș pe tine și pe veștile pe care le aduci! răcni Tian, înfuriat și de tremurul pe care și-l simțea în glas. Nu ești de niciun folos!

— Îmi pare rău că veștile sunt proaste, spuse Andy.

Mațele-i metalice scoaseră un pocnet sonor, iar ochii lui albaștri scânteiară mai tare. Făcu un pas în spate.

— Nu dorești să-ți spun horoscopul? Ne aflăm la sfârșitul Pământului Plin, timp deosebit de prielnic pentru încheierea unor treburi mai vechi și pentru întâlnirea unor oameni noi...

— Pișa-m-aș pe pronosticurile astea mincinoase!

Tian se aplecă și culese de pe jos un bulgăre de pământ pe care-l aruncă mândios în robot. O piatră ascunsă în țărână zăngăni tare de pielea metalică a lui Andy. Tia scoase un icnet și începu să plângă. Andy mai făcu un pas înapoi, măturând Câmpul Urgisit cu umbra lui deșirată. Dar nu-și pierdu zâmbetul ăla searbăd și nesuferit.

— Ce zici de un cântec? Am învățat unul foarte nostim de la oamenii manni din capătul de nord al orașului; se cheamă „Când viața te fărâșește, Dumnezeu te împlinește“.

De undeva, din adâncurile burții lui Andy, se auzi țigănalul tremurat al unui caval, urmat de murmurul blând al unor clape de pian.

— Sună cam a...

Stropi grei de sudoare pe obraji. Boașele iritate lipite de coapse. Nări pline de duhoarea propriei sale obsesii stupide. Behăitul la cer al Tiei. Și boul ăsta de robot, aducător de vești proaste, gata să-i cânte cine știe ce cântec religios al oamenilor manni.

— Liniște, Andy, îi ordonă el, cu destulă stăpânire de sine, dar neputând să-și descleșteze dinții.

— Sai, fu de acord robotul și se milostivi să închidă gura.

Tian se duse la sora lui, care bâzâia în continuare, o cuprinse pe după umeri cu brațul, îi adulmecă mirosul pătrunzător (dar nu tocmai dezagreabil). Nici urmă de iz de obsesie, doar aromă de muncă și su-punere. Oflă, apoi începu să-i mângâie brațul tremurând.

— Încetează cu mugetele, fofoloancă mare ce ești, îi ceru el.

Or fi fost insultătoare cuvintele acestea, dar tonul îi era cum nu se poate mai blând, iar fata reacționă la el și începu să se domolească. Șoldul ei masiv se afla la nivelul pieptului lui Tian (căci era mai înaltă decât el cu vreo treizeci de centimetri, dacă nu cu mai mult) și orice trecător care nu i-ar fi cunoscut s-ar fi oprit să se uite mai bine la ei, uluit de cât de mult seamănă la chip cei doi frați și cât de mult se deosebesc la statură. Asemănarea fizică era ușor de explicat: erau gemeni.

Își potoli sora balmăjind vorbe de alint amestecate cu obscenități – în toți anii de când tânăra se întorsese din est bolândă la cap, Tian Jaffords nu făcea mare diferență între cele două modalități de exprimare – și, în cele din urmă, fata încetă să se mai smiorcăie. Și când pe deasupra lor trecu o prigorie roșie făcând spirale în văzduh și scoțând chirăituri stridente, Tia o arătă cu degetul și izbucni în râs.

Pe Tian îl luă prin surprindere sentimentul care îl cuprinsese, sentiment atât de străin firii sale și pe care nu reușea să și-l explice.

— Nu-i drept, zise el. Nu, dom'ne. Pe Iisus Omul și pe toți dumnezeii care există, nu-i drept deloc.

Privi spre est, spre locul unde dealurile se ondulau spre orizont, topindu-se într-o beznă aproape transparentă pe care ai fi putut cu ușurință să o confunzi cu niște nori grei. Doar că nu erau nori. Era hotarul Bubuitului de Tunet.

— Nu-i drept ce ne fac.

URDIS

We know

— Sigur nu vrei să-ți auzi horoscopul, sai? Văd că te așteaptă multe monede strălucitoare și o frumoasă domniță de culoare.

— Domnițele de culoare vor trebui să se descurce fără mine, spuse Tian începând să scoată jugul de pe umerii surorii lui. Sunt înșurat, după cum știi foarte bine.

— Mulți bărbați înșurați au duceri, remarcă Andy, iar în urechile lui Tian replica robotului sună aproape infatuată.

— Nu și aceia care își iubesc nevestele.

Tian strânse hamul și și-l puse peste umăr (il confecționase singur, căci la dugheana de podoabe se înregistra o criză permanentă de harnașamente pentru oameni) și se pregăti să plece spre casă.

— Și, oricum, nu vorbești despre fermieri. Arată-mi unul singur care să-și poată permite o ibovnică și am să te pup în dosul ăla sclipicios. Haide, Tia, ia plugul și să mergem.

— Casă? întrebă ea.

— Da.

— Prânz acasă? continuă fata cu speranță confuză în ochi. Barabule?

Șovăi o clipă, apoi îndrăzni să supraliciteze:

— Sos?

— Sigur, răspunse Tian. La naiba, de ce nu?

Tia slobozi un răcnet entuziasmat și porni alergând spre casă. Era ceva înfiorător în felul în care fugea. Așa cum remarcase tatăl lor, cu puțină vreme înainte de toamna care îl răpise dintre ei, „nu contează că-i isteată sau năroadă, uite cum se zguduie pământul sub ea”.

Tian porni încet în urma surorii sale, cu capul plecat, uitându-se atent după gropile pe care sora lui părea a ști cum să le evite fără ca măcar să-și plece ochii la ele, ca și cum în adâncurile ființei ei trasese locul fiecăreia. Sentimentul acela nou și straniu devenea tot mai puternic, tot mai apăsător. Cunoscuta mânia oricui fermier căruia îi murise vreodată vreo vacă de tignafes sau căruia grindina îi distrusese tot porumbul știa foarte bine ce înseamnă mânia -, dar sentimentul acesta era mai profund. Era furie oarbă, și asta era ceva nou. Mergea încet, cu capul plecat, cu pumnii strânși. Nici nu și dăduse seama că Andy venea în urma lui, până când nu-l auzi:

— Mai am și alte vești, sai. De la nord-vest, pe Calea Grinzii, vin străini din Lumea Largă...

— Să n-aud de Grindă, să n-aud de străini și să n-aud nici de tine, îl repezi Tian. Lasă-mă în pace, Andy.

Robotul rămase pe loc, înconjurat de pietrele, bălăriile și movilele Câmpului Urgisit, bucata aia nefolositoare de pământ a clanului Jaffords. Relele dinăuntru îi pocniră. Ochii îi sclipiră. Și omul de tinichea se decise să aibă o vorbă cu Bătrânul. Acesta nu i-ar fi spus niciodată că nu vrea să mai audă de el, era mereu bucuros să-și asculte horoscopul.

Și îl interesau *întotdeauna* veștile despre străini.

Așa că o apucă spre oraș și spre biserica „Doamna Liniștii Noastre”.

2

Zalia Jaffords nu-și observă soțul și cumnata când se întoarseră de la Câmpul Urgisit și nici nu o auzi pe Tia care își vârî de câteva ori capul în butoiul cu apă de ploaie de lângă grajd, suflând apoi cu putere apa din gură, aidoma cailor. Căci Zalia se afla în capătul sudic al casei, întinzând rufele proaspăt spălate, cu un ochi la copii. Habar n-a avut că Tian era acasă până nu l-a văzut cum se uită la ea pe fereastra bucătăriei. Fu mirată că venise așa devreme de la muncă, dar fu și mai mirată de expresia care i se citea pe chip. Bărbatul avea fața galbenă ca ceara, cu două pete roșii în obraji și o a treia chiar în mijlocul frunții, ca un semn făcut cu fierul înroșit în foc.

Femeia aruncă în coșul cu rufe cele câteva cărlige pe care le ținea în mână și porni spre casă.

— Un' te duci, mami? o întrebă Heddon.

— Un' te duci, mami-mami? repetă Hedda.

— Nu-i treaba voastră, le răspunse ea. Aveți grijă de ka-țânci.

— *De ce eee?* scânci Hedda.

Fetița ridicase meșteșugul scâncitului la rang de artă. Într-o bună zi o să se pițâgăiască o idee prea mult, iar maică-sa o să i trăsnească o palmă de o s-o lase lată.

— Pentru că voi sunteți mari, le explică.

— Dar...

LUPII | We know
books

— O șoaptă să nu mai aud, Hedda Jaffords.

— O să avem grijă de ei, mami, zise Heddon.

Ăsta era Heddon al ei, mereu dornic să-i facă pe plac; sigur, poate nu la fel de isteț ca sora lui, dar istețimea nu era cel mai important lucru. Nici pe departe.

— Vrei să terminăm noi de atârnat rufele?

— *Hed-dooooon...*

Din nou smiorcăiala soră-sii. Agasantă. Dar Zalia nu avea timp de ei. Aruncă o privire la ceilalți; Lyman și Lia, de cinci ani, și Aaron, care avea doar doi. În pielea goală, cel mic ședea în țărână și ciocnea două pietre una de alta cu un aer extrem de fericit. Aaron era un caz rar, copil fără vreun frate geamăn, și, o, cât o mai invidiau celelalte femei din cauza lui! Pentru că Aaron va fi întotdeauna în siguranță. Pe când ceilalți, Heddon și Hedda... Lyman și Lia...

Și brusc înțelese de ce bărbatul i se întorsese acasă în miezul zilei. Se rugă tuturor zeilor să nu fie vorba despre asta, însă atunci când intră în bucătărie și văzu cum se uită el la puiiții lor, fu aproape sigură că ruga nu-i fusese ascultată.

— Spune-mi că nu-i vorba de Lupi, se repezi ea cu voce seacă și disperată. Zi-mi că nu-i așa.

— Ba e, răspunse Tian. Peste treizeci de zile, spune Andy... la următoarea lună plină. Iar Andy nu s-a înșelat niciodată în...

Înainte de a apuca să-și ducă vorba până la capăt, Zalia Jaffords își duse mâinile la tâmpile și scoase un țipăt strident. În curte, Hedda tresări puternic. Încă o secundă și ar fi luat-o la fugă spre casă dacă nu ar fi oprit-o Heddon.

— Nu-i vor lua pe cei atât de mici ca Lyman și Lia, nu? îl întrebă ea. Poate pe Hedda sau pe Heddon, dar nu pe micuții mei, nu i așa? Nici n-au făcut încă șase ani!

— Știi foarte bine că Lupii au luat copii și de trei ani, spuse Tian.

Înceșta și descleșta pumnii. Îi înceșta și îi descleșta. Sentimentul acela nou continua să crească în el — sentimentul acela mai profund decât simpla furie.

Femeia îl privi cu lacrimile șiroindu-i pe obraji.

— Poate a venit vremea să ne opunem, rosti Tian abia recunoscându-și propria-i voce.

— Dar cum? șopti ea. În numele tuturor zeilor, cum am putea face asta?

— Nu știu, îi zise bărbatul. Dar, te rog, femeie, vino aici, lângă mine.

Iar Zalia se supuse și traversă camera de zi după ce mai aruncă o privire peste umăr la cei cinci copii aflați în curtea din spatele casei — ca și cum ar fi vrut să se asigure că încă mai erau acolo, că Lupii încă nu-i luaseră. Bunelul stătea pe scaunul lui din colț, lângă focul stins, cu barbia căzută în piept. Dormea, iar din gura știrbă și pungită îi curgeau firisoare de salivă.

De aici se vedea bine grajdul. Tian își trase nevasta lângă fereastră.

— Uite, o îndemnă el. Îi vezi, femeie? Îi vezi bine?

Firește că îi vedea. Sora lui Tian, de vreo doi metri și zece, cu bretelele salopetei de lucru date jos și cu sâni masivi scoși afară, sclipind de apă. În pragul grajdului era Zalman, fratele Zaliei. De doi metri și treizeci, mare ca uriașul Lord Perth, cât Andy de înalt, și cu privirea la fel de goală ca a fetei. Un tânăr mătăhălos care privea o tânără mătăhăloasă cu sâni dezgoliți. Priveliște ce ar fi trebuit să-i umfle pantalonii, dar nu și în cazul lui Zally. Nici acum, nici altă dată. Căci Zally era bolând.

Femeia se întoarse spre Tian. Se priviră în ochi. Un bărbat și o femeie care nu erau bolânzi doar datorită unui noroc chior. Din câte știau, la fel de bine s-ar fi putut ca Zal și Tia să se uite pe fereastră la Zalia și Tian. Zalia și Tian ar fi putut sta acum lângă ușa grajdului. Zalia și Tian ar fi putut să fie cei cu trupul enorm și capul sec.

— Firește că-i văd, repetă ea. Crezi că-s chioară?

— Dar nu-ți dorești uneori să fi fost? o întrebă el. În loc să fii obligată să-i vezi așa?

Zalia nu-i răspunse.

— Nu e drept, femeie. Nu e drept. Niciodată n-a fost.

— Dar din moși strămoși...

— Să-i fute și pe moși, și pe strămoși! izbucni Tian. Despre copii vorbim! Despre copiii *noștri!*

— Atunci, zici că-i mai bine ca Lupii să ne facă orașul una cu pământul? Să ne taie gâturile și să ne prăjească ochii în cap? Că s-a mai întâmplat așa ceva. Știi foarte bine că s-a mai întâmplat.

IUBES | We know
BOOKS

Știa, sigur că știa. Dar cine ar fi putut să îndrepte lucrurile, dacă nu oamenii din Calla Bryn Sturgis? Prin părțile acelea nu existau autorități, nu exista nici măcar un șerif. Trebuiau să se descurce singuri. Chiar și pe vremuri, când peste Baroniile Centrale domneau lumina și ordinea, ei tot n-avuseseră parte de prea mult bine. Căci aici erau Ținuturile de Hotar, unde viața fusese mai mereu ciudată. Apoi Lupii năvăliseră peste ei, iar viața devenise încă și mai ciudată. Cât să fi fost de când începuseră toate nenorocirile? Câte generații trecuseră de atunci? Tian nu știa, dar își spusese că „din moși-strămoși” era o perioadă mult prea lungă. Cu siguranță că Lupii obișnuiau să facă incursiuni în satele de la hotare și pe vremea copilăriei Bunelului – propriul său frate geamăn fusese furat pe când se jucau cu arșicele în colb. „Îl luară pe’n că iera lângă drumeag”, le povestise Bunelul (de multe ori le povestise). „Dacă io ieșeam din casă primu’ în ziua aia, io ieram mai lângă drumeag și *pe mine* mă lua ei, și Dumnezeu cu mila!” Și își săruta crucea din lemn pe care i-o dăduse Bătrânul, o ridică spre cer și chicotea pe infundate.

Însă și Bunelul Bunelului îi spusese acestuia că pe vremea *lui* – adică în urmă cu vreo cinci sau șase generații, dacă socotelile lui Tian erau corecte – nu existau Lupi care să năvălească din sălașul lor din Bubuit de Tunet, călare pe cai cenușii. Odată Tian îl întrebase pe bătrân: *Și pe vremea aia tot așa numai gemeni se nășteau? Ai auzit vreun bătrân pomenind de asta?* Bunelul își scotocise îndelung amintirile după care clătina din cap. Nu, nu-și mai amintea ce spusese bătrânii lui, nici că da, nici că ba.

Zalia îl privea îngrijorată.

— N-ai stare să te gândești la de-alde-de-astea acum, nu după ce ai stat o zi în câmpul ăla cu bolovani, te cunosc eu.

— Starea mea n-are cum să schimbe clipa când vor veni sau pe cine vor lua, spuse Tian.

— Doar n-ai de gând să faci vreo prostie, T, spune-mi că nu. Că n-ai să te apuci să faci ceva de capul tău?

— Nu, îi răspunse el.

Fără să șovăie. *A început deja să-și facă planuri*, își zise femeia și întrezări o rază slabă de speranță. De bună seamă că Tian nu se putea opune Lupilor în niciun fel – *nimeni* nu li se putea împotrivi –, dar soțul ei nu era deloc prost. În acest orașel de fermieri, unde majoritatea bărbaților nu puteau gândi mai departe de rândurile ce aveau să fie

sădite săptămâna următoare (sau de erecția ce avea să fie implantată în noaptea de sâmbătă), Tian ieșea cumva din tipare. Își putea scrie numele; putea scrie cu un bețișor pe pământ cuvinte care însemnau **TE IUBESC**, **ZALLIE** (și îi câstigase inima cu asta, chiar dacă ea nu știa să citească); putea face adunări și putea să numere înapoi, de la numere mari la mici, chestie despre care spunea că e mult mai complicată decât numărul simplu. Oare se poate...?

O parte din ea nu vru să ducă gândul până la capăt. Dar o altă parte vru să spere pentru copiii ei, pentru Hedda și Heddon, pentru Lia și Lyman.

— Și atunci, ce-ai să faci?

— Am de gând să convoc o adunare cetățenească. Am să trimit pana tuturor.

— Dar vor veni?

— Sigur că vor veni atunci când vor auzi veștile. Și vom discuta. Poate că de data asta vor dori să lupte. Poate că de data asta vor vrea să și apere copilașii.

Din spatele lor, o voce ruginită și spartă exclamă:

— Neghiob nesăbuit ce ești.

Tian și Zalia se întoarseră cu fața la bătrân. *Neghiob* era un cuvânt cam aspru, dar lui Tian i se păru că se uita la ei – la *el* – cu destulă blândețe.

— De ce spui una ca asta, Bunelule? îl întrebă el.

— Dacă-s piliți, o să părjolească juma’ de sat, explică bătrânul. Da’ dacă-s tleji, clătina el din cap cu neîncredere, n-au să miște niciun deget.

— Cred că te înșeli de data asta, Bunelule, spuse Tian, iar Zalia simți cum degetele înghețate ale spaimei îi strâng inima.

Și totuși, în străfundurile ei, raza aceea caldă de speranță nu se stinsese.

Dacă i-ar fi chemat pentru a doua zi, ar fi avut parte de mai puține proteste și bombăneli, dar Tian nu le dădu acest răgaz. Iar când bărbații din sat îi văzură pe Heddon și Hedda cu pana, *chiar* veniră. Știuse că așa se va întâmpla.

URDIS | We know books

Sala de întruniri din Calla se afla la capătul străzii mari a orașelului, chiar lângă prăvălia cu de toate a lui Took și peste drum de Pavilion, fără viață și întunecat la sfârșitul acesta de vară. Curând, însă, cucoanele din Calla vor începe să-l decoreze pentru Sărbătoarea Secerișului, numai că niciun tâmbălău nu se va stărni aici în Noaptea Recoltei. Sigur că celor mici le plăcea să arunce sperietorile de ciori în foc, iar cei mai îndrăzneți își căpătau porția de pupături și pipăieli pe înserat, dar cam atâta tot. Poate că festivalurile și zorzoanele de tot soiul or fi bune pentru Lumea de Mijloc și Lumea Dinăuntru, dar aici nu-și au locul. Aici oamenii au lucruri mai importante cu care să-și bată capul decât organizarea iarmaroacelor de Ziua Recoltei.

Lucruri cum ar fi venirea Lupilor.

Unii dintre ei sosiră călare – proprietarii gospodăriilor mai înstărite dinspre vest și ale celor trei moșii din sud. Eisenhower, de la ferma Rocking B., și-a adus chiar și pușca și purta cartușieră încrucișată pe piept. (Tian Jaffords se îndoia că gloanțele ar mai fi fost bune de ceva, sau că vechitura aia de armă ar fi fost în stare să tragă vreun foc.) Delegația oamenilor manni veni într-o trăsură prea puțin încăpătoare trasă de o pereche de cai mutanți – unul cu trei ochi, iar celălalt cu spatele jupuit până la sânge. Majoritatea bărbaților din Calla, îmbrăcați cu pantaloni albi și cămăși lungi și viu colorate, sosiră pe măgari și pe asini. Când intrară în sala de întruniri, își împinseră pe spate, cu degete bătătorite de muncă, pălăriile de soare colbuite, privindu-se neliniștiți unii pe ceilalți. Băncile dinăuntru erau din lemn neted de pin. Iar, pentru că nici femeile, nici bolânzii nu aveau ce căuta la această întrunire, cei veniți umplură doar vreo treizeci din cele nouăzeci de locuri. Se auziră ceva vorbe, dar niciun râset.

Tian stătea în fața sălii, cu pana în mână, urmărind cum soarele spre orizont își transformă aurul într-o culoare ca a sângelui infectat. Când astrul se cufundă dincolo de zare, Tian mai aruncă o ultimă privire spre strada mare. Era pustie, cu excepția a trei sau patru bolânzi așezați pe treptele prăvăliei lui Took. Mătăhăloși, dar buni doar să scoată pietre din pământ. Nu mai văzu pe nimeni altcineva, nici oameni, nici măgari. Inspiră adânc, expiră, inspiră din nou și își ridică ochii spre cerul înserării.

– Omule Iisus, nu cred în tine, spuse el. Dar dacă ești, te rog ajută-mă. Spune-i „mulțam“ lui Dumnezeu.

Apoi intră și trânti ușile sălii de întruniri puțin mai tare decât ar fi fost cazul. Toată vorbăria încetă de îndată. O sută patruzeci de bărbați, majoritatea fermieri, îl urmăriră cu privirile cum înainta printre ei, în foșnetele molcome ale pantalonilor largi și tropăitul cizmelor sale scurte pe podeaua din lemn tare. Se așteptase să se simtă îngrozit în clipa aceasta, poate chiar să nu fie în stare să articuleze niciun cuvânt. Căci, în fond, nu era decât un biet fermier, nu vreun actor sau politician. Atunci se gândi la copiii săi și, când își ridică ochii, își dădu seama că nu se teme să înfrunte privirile celorlalți. Iar pana din mâini nu tremură câtuși de puțin. Iar când vorbi, cuvintele veniră de la sine, flușec, coerent. Poate că nu vor reacționa așa cum spera el – s-ar putea foarte bine ca Bunelul să aibă dreptate –, dar măcar păreau dornici să-l asculte.

Cu toții știți cine sunt, începu el strângând în mâini coada roșatică a străvechii pene. Sunt Tian Jaffords, fiul lui Luke, bărbatul Zaliei Hoonik. Cu ea am cinci copii: două perechi de gemeni și unul fără pereche.

Murmure înăbușite se auziră, probabil legate de norocul lui Tian și al Zaliei de a-l avea pe Aaron. Tian așteptă ca rumoarea să se stingă.

– Am trăit toată viața mea în Calla. Am împărțit cu voi apa vieții, am împărțit cu voi khef-ul, iar voi l-ați împărțit cu mine. Acum, rogu-vă, ascultați ce am a vă spune.

– Mulțam-sai, murmurară bărbații.

Răspuns standard, dar Tian prinse ceva mai mult curaj.

– Vin Lupii, zise el. Andy mi-a spus. Vor fi aici peste treizeci de zile, la următoarea lună plină.

Alte murmure înăbușite. Tian desluși disperare, indignare, însă nu și surpriză. Când era vorba de răspândirea veștilor, Andy se dovedea extrem de eficient.

Nici măcar aceia dintre noi care știu să citească și să scrie cât de cât nu au hârtie, continuă Tian, așa că nu vă pot spune sigur când au venit ultima dată. Nu există consemnări, după cum prea bine cunoașteți, ci doar mărturii transmise prin viu grai. Tot ce-mi amintesc eu este că deja mergeam binișor de-a bușilea, așa că înseamnă că au trecut mai mult de douăzeci de ani de atunci.

LUPII | We know
— Douăzeci și patru, se auzi o voce din spatele sălii.

— Ba nu, douăzeci și trei, zise una mai din față.

Reuben Caverra se ridică în picioare. Era un om rotofei cu fața rotundă și veselă. Doar că acum veseliei de pe chipul lui îi luase locul suferința amară.

— Au luat-o pe Ruth, surioara mea, ascultați, rogu-vă.

Alt murmur – nu mai mult decât un oftat mai prelung de aprobare – se auzi de la bărbații înghesuți pe bănci. S-ar fi putut răsfira, însă aleseseră să stea lipiți unul de celălalt. Și Tian își spuse că uneori lipsa de confort putea aduce mângâiere.

Reuben zise:

— Când au venit, ne jucam sub pinul cel mare din curte. În fiecare an după aceea am făcut câte un semn în scoarța lui. Și am continuat chiar și după ce au adus-o. Sunt douăzeci și trei de semne, adică douăzeci și trei de ani.

Și se așază la loc.

— Nu contează dacă-s douăzeci și trei sau douăzeci și patru, continuă Tian. Cei care au fost copilași atunci când au venit Lupii au crescut și au copilași la rândul lor. Așa că jigodiile alea au de unde alege. Au de unde-și alege copilașii.

Se întrerupse, dându-le răgaz să își imagineze singuri ce urma să spună.

— *Cu condiția* să permitem una ca asta, zise el în cele din urmă. Cu condiția să le permitem Lupilor să ne ia copilașii, să-i ducă în Bubuț de TUNET, și apoi să ni-i aducă înapoi bolânzi la cap.

— Și ce dracu' am putea face? strigă un bărbat din mijlocul sălii. Ția nu-s oameni!

Spusele îi fură urmate de un mormăit general (și trist) de consens.

Acum se ridică unul dintre oamenii manni. Își strânse mai bine mantia albastră în jurul umerilor ascuțiți și îi privi pe ceilalți cu ochii răi. Nici vorbă de nebunie în căutătura lui, însă, după părerea lui Tian, judecata limpede nu i era nici ea la îndemână.

— Rogu-vă, ascultați ce am a vă spune, zise omul manni.

— Mulțam-sai, răspunseră ceilalți respectuoși, dar rezervați.

Rareori se întâmpla să vezi vreun manni în oraș, iar acum veniseră opt. Tian era încântat pentru că, își spunea el, dacă mai era nevoie de

ceva care să accentueze gravitatea extremă a problemei, atunci apariția oamenilor manni la întrunirea lor o va face.

Ușile sălii de întruniri se deschiseră și un alt bărbat se strecură măuntru. Purta o haină neagră și lungă. Avea o cicatrice pe frunte. Nu l observă nimeni, nici măcar Tian. Toți aveau ochii ațintiți asupra omului manni.

— Ascultați ce scrie în Cartea Neamului Manni: „Când Îngerul Morții a trecut în zbor peste Ayjip, a ucis pe fiecare prim născut din fiecare familie care nu a întins pe tocul ușii sângele mielului sacrificat.“ Asta spune Cartea.

— Preaslăvită fie Cartea, intonară ceilalți manni.

— Poate că ar trebui să facem și noi la fel, continuă purtătorul de cuvânt al oamenilor manni.

Glasul îi era calm, însă o venă i se zbătea nebunește în mijlocul frunții.

— Poate că ar trebui să facem din aceste treizeci de zile o sărbătoare a bucuriei în cinstea micuților noștri, iar apoi să-i ucidem noi înșine, cu blândețe, și să udăm pământul cu sângele lor. Apoi să le permitem Lupilor să le ducă trupurile în est, dacă vor mai dori.

— Ești dement, se revoltă Benito Cash, fără să se poată, însă, abține din răs. Tu, cu tot neamul tău, sunteți toți demenți. N-o să ne omorâm țâncii!

— Dar celor care s-au întors de la Lupi nu le-ar fi fost mai bine dacă ar fi murit? ripostă omul manni. Nu s decât niște matahale nefolositoare! Niște carapace goale!

— Așa este, dar cum rămâne cu frații și surorile lor? întrebă Vaughn Eisenhart. Căci Lupii îi iau doar pe cei care au câte un frate geamăn, după cum prea bine știi.

Un alt manni se ridică în picioare. Pe piept i se revărsa o barbă albă, ca mătasea. Celălalt se așază la loc. Henchick, bătrânul manni, se uită în jur la ceilalți participanți la adunare, apoi i se adresă lui Tian:

— La tine este pana, tinere domn – îmi permiți să iau cuvântul?

Tian îi făcu semn să vorbească. Debutul întrunirii nu fusese deloc unul rău. Lasă-i să cerceteze cușca în care sunt prizonieri, s-o cerceteze până în cele mai tainice unghere. Era sigur că, până la urmă, își vor da seama că nu au decât două opțiuni reale: să îngăduie Lupilor să le ia câte un copil din toate cuplurile de gemeni sub vârsta pubertății,

LRDIS | We know
 așa cum au făcut mereu; sau să le opună rezistență și să se lupte. Dar pentru asta trebuiau să înțeleagă faptul că oricare altă soluție ar fi fost complet absurdă.

Bătrânul rosti rar. Cu mâhnire, chiar:

— Este o idee oribilă, așa este. Dar gândul vostru este „dacă ar fi să vină Lupii și n-ar găsi niciun copil, atunci s-ar putea să ne lase în pace”.

— S-ar putea foarte bine să fie așa, bodogăni unul dintre fermierii mai mici – Jorge Estrada îl chema. Așa cum foarte bine s-ar putea să nu. Manni-sai, chiar ai fi în stare să uciți toți copiii din oraș doar pentru ce s-ar putea întâmpla?

Murmure de aprobare străbătută mulțimea. Un alt fermier, Garrett Strong, se ridică și luă cuvântul. Trăsăturile sale ca de mops aveau o agresivitate fără margini. Cu degetele mari înfipte în cingătoare, rosti apăsător:

— Atunci mai bine să ne omorâm toți, și copilași, și adulți.

Nici unul dintre oamenii manni nu păru scandalizat de această sugestie.

— Este și aceasta o opțiune, spuse bătrânul. O putem lua în discuție dacă doriți.

— Eu nu doresc, se rățoi Garrett Strong. E ca și când mi-aș tăia beleaua asta de cap ca să scap de bărbierit, ascultați ce am a vă spune, rogu-vă.

Se auziră râsete și câteva strigăte de *te ascultăm, te ascultăm*. Garrett se așeză la loc și începu să vorbească în șoaptă cu Vaughn Eisenhart. Diego Adams, un alt moșier, îi asculta cu mare atenție.

Acum se ridică un alt mic fermier – Bucky Javier. Ochii albaștri îi scilipeau pe chipul prea mic terminat cu țacălie.

— Ce-ar fi dacă am pleca de aici o perioadă? întrebă el. Ce-ar fi dacă ne-am lua copiii și ne-am duce spre vest? Poate chiar până la brațul Marelui Râu?

O tăcere gânditoare urmă acestei idei îndrăznețe. Brațul vestic al râului Whye era aproape de Lumea de Mijloc... aproape de locul unde, de curând – după spusele lui Andy – un palat din cleștar verde apăruse din senin doar ca să dispară după foarte puțin timp. Tian se pregătea să răspundă, când fu întrerupt de Eben Took, proprietarul prăvăliei cu de toate din Calla. Respiră ușurat. Spera să nu fie nevoit să vorbească prea repede. Va lua cuvântul și le va prezenta propunerea lui abia atunci când vor fi epuizat de discutat toate variantele.

Ai căpiat? se enervă Eben. Și o să vină Lupii, o să vadă că am palat putina și o să pârjolească tot locul – și nici urmă n-o să mai rămână din fermele și moșiile noastre, din culturile și din hambarele noastre. La ce naiba să ne mai întoarcem?

Și dacă o să vină după noi? se băgă în vorbă și Jorge Estrada. Chiar credeți că Lupilor le va fi greu să ne găsească? O să dea foc la tot, așa cum bine zice Took, apoi o să ne ia urma și o să ne răpească puiuții, indiferent ce am face!

Strigăte și mai sonore de aprobare. Tropăieli îndesate pe dușumeaua din lemn de pin. Și câteva strigăte de: *Ascultați la el, ascultați la el!*

În plus, zise Neil Faraday ridicându-se și ținându-și în față pălăria mare și jegoasă, nu-i ca și cum ne-ar fura toți copiii.

Pe Tian îl scoase din sărite modulația de hai-să-fim-rezonabili din tonul lui înspăimântat. De un asemenea sfat se temuse mai presus de orice. De acest îndemn cum nu se poate mai greșit la rațiune.

Un alt manni, de această dată un tânăr fără barbă, scoase un hohot de-a-prețuitor de râs.

Aha! Salvăm câte unul la fiecare pereche de gemeni, nu? Și ți se pare că așa-i drept, nu? Dumnezeu să te aibă în paza Lui!

Ar fi spus mai multe, însă Henchick îl apucă de braț cu mâna-i noduroasă. Își înghiți restul vorbelor, dar nu își plecă docil capul. Ochi îi ardeau în orbite, iar buzele i se strânseseră într-o dungă subțire și albă.

Nu vreau să spun că e drept, răspunse Neil, învârtindu-și pălăria în mâini atât de repede încât Tian simți că îl ia cu amețală. Dar nu avem cum să negăm laptele, nu credeți? Nu îi iau pe toți. Păi, uite, tuca mea, Georgina, e frumoasă și isteată ca...

Mda, și fi tu e un nătâng uriaș și fără nimic în cap, îl întrerupse Ben Slightman.

Administrator al moșiei lui Eisenhart, Slightman nu era deloc îndrăgitor cu proștii. Își scoase ochelarii, și i șterse cu o eșarfă mare și apoi îi puse înapoi la ochi.

Când veneam încoace l-am văzut pe treptele de la prăvălia lui Tooky. L-am văzut foarte bine. Și pe el, și pe alți câțiva ca el, la fel de tâmpiți.

Dar...